

Andante.

J Barndoms ti dens Ro sen al der var A la ric Fan chet tes Ven; som

Yng ling han til ba ge kal der de gla de Ti mer som svandt hen. Den

Jld som i hans Hier te brænd te op flam medes ved Pi gens Blik; Fan

chet te rød men de be kiend te: ieg el sker Dig min A la ric.

2.

O søde Ord! hvis kiære Minde,
 Udslettes aldrig af vort Bryst;
 J Eders Harmonie vi finde,
 Mod Skiæbnens Torden, Kraft og Tröst.
 Med længselfulde Hierter skuer
 De Elskende mod Paktens Dag;
 Den Dag, da Hymens rene Luer
 Skal tændes under Templets Tag.

3.

Den kommen er. Den glade Pige,
 Jndsluttet i sin Elskers Favn,
 Ned i den lette Baad vil stige,
 Som bringer Dem til Haabets Havn.
 Men troeløs Brødens Stene glide;
 J Flodens Dyb hun styrted ud;
 Og Alaric seer Døden stride
 Med Vædic, med sin elskte Brud.

4.

Et Spring, og Pigen ham omslynger
 Før sidste Gang. Det er Forbi!
 Den kiære Byrde ham nedtynger,
 Hans hulde Öye lukkes i. —

Da Aftensolens Straaler smilte,
 Laae Ligene ved Flodens Bred;
 De i hinandens Arme hvilte,
 Og Dødens Træk var Kiærlighed. —